

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

TOY RENÉ BIZET

Έδω καὶ δεσπότες μέρες ήμοργη στήν ἔξοχή, στὸ Ρούι, στὸ σάτι τοῦ φίλου πορ Καρνογέρη, ὃ δύοποι περνοῦσε ὅλη τὴ ζωὴ τοῦ ἐξεῖ πέρα κατέλαβεντας τὰ χτηνάτα τοῦ. Ή κατασία τοῦ φίλου πορ ἦταν ἕνα πτέρυγα πτέρυγα, μαρτισθέντο, χούνενο μέτα σὲ πτερυγές βελανδίδες, ἀνάισιον σὲ κτελεψίαν ποτεπάσιον καὶ ποταίνια βούνα. Οὐ δύον τοῦ, πάντα σκεπασμένος μὲ τοὺς ἄπιούς τῆς Μεσογείου, γένεται μὲ πελαγούδια τὴν γαρδά, καὶ πελαγούδια βασιεῖ ποὺ δὲν ἔγνανταν νὰ τηνὶ διωζοῦν τὸ βιλάσημα τῶν ἄργιλον καὶ οὐ μαργινὶ φλογέροι τοῦ βοσκοῦ.

Ἐγένετο τὸ βοάριο μεριοφοιοι τοῦ Καρνογέρη, ὥστι γειτανεῖς τοῦ, νοικονικαὶ αἴρονται απὸ τὰ γένοια μάρσαπτα, σίχαν μαζεύεται γιὰ νὰ περιστούνται τὴν ὄπα τοῦ δεινοτετας, μαζὲν τοῦ. Ήσσαν ὅλη κατασκεψάδες καὶ τὸ γλέντι πεινά εἶχε ανάρει καὶ τὸ πάτειο ἔδιναν καὶ πάμαραν, ἀστέρα ἀφετισμένα, ἀφενὲς δὲν είμαιστε ἄνδρες. Καθένας εἶχε νᾶ πᾶ μιὰ ιστορία.

Όταν ἡ καιτιάνα τοῦ χρωμοῦ ἐγένετος μεράνευτη, ἔνας ἀπ' τοὺς κατεπιστένες, ὁ Μπαζόλε, ἀπεγένεσε νὰ γριοῖ σπάτι τοῦ, καὶ σπαστοῦντο. Έπειδὴ ἦταν αγάρη, καὶ δὲν καθόταν καὶ πολὺ κοντά, ὁ φίλος με τὸ Καρνογέρη ερώναζε τὸν ἑποθετη τοῦ Λότης καὶ τὸν διέταξε νὰ γένη τὸ μάζα.

Οἱ Λότης ἦταν ἔνας μικρὸς δεκαπάνιον ἔπον, μὲ μικρὸν κεφάλα: καὶ χωρίλο μέτωπο, ἀφετιστά τοντούρες, μᾶς καὶ βάπτεντος μπροστὸν στὸν ἀργίτη τοῦ.

Όταν τὸν διέταξαν νὰ ξέψη, τὸ μάζα έδιατασε.

Τὶ περιμένεις λοιπόν; Τὸν φύτησος ὁ Καρνογέρη.

— Αγνοτισό, εἶναι πολὺ σοτατά-δει ξέσο...

— Ε, καὶ ώστερα;

— Ύστερα... Τίποτα, κινέσι...

Κι' ξέρεις τρέζοντας.

* * *

Θα τίγουν πενάσει δέρα λεπτά, αὐτὸν εἶχε βγῆ καὶ ζανάθημε. Ήποτε ποὺ δὲν είχα δῆ σὲ τάση λιγάνι μρα, τέτοια μίληση σὲ ἀνθρώπινο πρόσωπο. Ήταν κάτορχος. Τὸ κεφάλα τοῦ, καὶ τὸ χέρια τοῦ καὶ τὸ σώμα τοῦ ἔτρεμαν. Τὸ πόδια τοῦ λέγανταν πάντα τὸν βελανδίδην ποτεπάσιον στὸ νερό, μηδεὶς πρόσωπο τοῦ. Στηρίζεται στὸν τοίχο, κοντά στην, πόρτα καὶ δέλτηρα νὰ μιλήση, μᾶς δὲν τὸ κατερύθισε καὶ σωματίστηκε κάτιον λιποτάσσει.

Τὸν καττάζεις όλοι κατατίληστοι. Οἱ Μπαζόλε τὸν ἔπλισασται καὶ τοποθετεῖ τὸ χέρι. Ήνας ὄλος κατεπιστένεις, ὁ Καρνογέρη ποὺ ἦταν καὶ λιγάκι εἰπειριζότο, τὸν ἔδορε μεράνευτας μπάτσουν γιὰ νὰ συνέλθῃ, καὶ τοιχώσαστο στὸ στόμα ἔνα ποτησμένα κονιάζει. Οἱ Καρνογέρη, σχεδὸν ἀδιάφορος, φρύνει :

— Τὶ φούνταφο μέτρο τὸ παιδί.

Τέλος πάντων ὁ Λότης συνήλθε, καὶ μᾶς εἶπε μὲ καμιάνη αισιόνη, τρέμοντας αἴτη τὸ φόβο τοῦ :

— Μή βγανείς ξέσο... Εἶναι ὁ Γενναίος ξέσο... Εἶσει κάτιον ἀπὸ ἕνα δέντρο... Μὲ τὸ μαρδο τοῦ καπέλλο... καὶ μὲ τὸ σχοινί... Ωζ... Ωζ...

Καὶ σάν νὰ ζανάθετε τὸ φάντασμα, ξέρουντε τὸ κεφάλα τοῦ μέσα στὰ χέρια τοῦ.

Τότε ὁ Καρνογέρη ποὺ ἔσθε βόλτες μέσα στὸν κάμαρα, στάθησε.

— Ηλάι αὐτή η ιστορία; είλε μὲ θυμό.

— Ησσαν ιστορία; τὸν χωτήσεις ἔγω μὲ περιέργεια...

— Εἰν' ἔνας πάλιος θριλέρος τοῦ χωριοῦ μας, μῶν ἀπάντησης ἐκεῖνος. Ο Γενναίος ἦταν ἔνας ἀτρόμητος ἵπποτης τοῦ παλιοῦ κωφοῦ. Εἶναι πάλιος τὸν ποδόσωστα στὸν ἔχθρον του καὶ ἔτσι αὐτὸν κατοιδίσαν τὸν πάσσον καὶ νὰ τὸν κρεμάσουν... Απὸ καίνη τὴν ἐποίηση, λένε στὸ χωριό πους βγανεῖ κάθε τόσο, ἀπ' τὸν τάφο του καὶ κρεμάει σαν πατί γιὰ νὰ ἐδύνηθι!

Οἱ Λότης τὸν ἀστογεῖ σύν καμένος. Κι' σταν ὁ Καρνογέρη τελείωσε, φωνάζει :

— Ναὶ... ναὶ... Εἰν' η σειρά μοι!... Θὰ μὲ κρεμάστη τώρα

είμενα!... Βρίσκεται αἴτη ξέσο... αἴτη ξέσο.

— Ελά, πάψε, κοντέ! Τοῦ εἶπε ὁ Καρνογέρη. Σήμει καὶ στάσος στὰ πόδια σου. Ήγάνει νὰ κοινηθῆ, αὐτὸν καθάσαι, καὶ νὰ μή σὲ ζανάσουστο νὰ λέπεις. Πάμε, Μπαζόλε, πάμε νὰ ζέρογεις σὲ δύο μαζές...

Για νᾶ πῶ μιος τὴν ἀλύμανη, ἐστάς αἴτη τὸ νοικονόρη, μιος είμαιστε λιγάκι τρεμεζατημένια μ' αἴτη τὸ περιστατό. Ο Καρνογέρη δὲ μιλούσε. Ο Μπαζόλε προσπαθοῦσε νὰ καυσιγέλαση... Οι δύο ἀλλοι τοὺς πάλεσεμένους, κατέναν σοβαροῖς κι' ἀφημένους, εἰς ἔγω τέλος λεπτολιόνασαν τὰ μάτια ἀπὸ τὸ μαρό. Λότης, ποὺ ζατλούμενος σὲ μιὰ καρφέλα, είλε ἀποκομιθεῖται...

Ο Καρνογέρη έμοις είχε κατέβει στὴν αὐλὴ κι' ἐπειδή σὲ λίγο μᾶς φώναζε κι' έμοις, ἀναγαπαστήρας νὰ τὸν αἰσιοδοσίους...

* * *

Ἐξω νὴ νύχτα ἀπλονοτοντας κατέβαντο καὶ δέν ἔβλεπε κανεὶς τὸ ένως μέτρον ἀπόστασι. Δενατός άφεσ προσούσε μέσο αἴτη τὸ δέντρο. Χωρίς νὰ τὸ θέλεις περιπατούσαμε μᾶς μαζέ, καὶ δέν είπεις αἴτης λέξεις ἐστὸς αἴτη μια καληγέντα, θάνατος θέλεις περιπατούσαμε τοὺς ἀλλοις κατεσεμένους... Οιολογώθη πὼς δεν ἔννοιασα τὸν ἔαντο που καθαίσαμε στὸν πόρο ως τὴν ὄρα ποὺ γριούσαμε στὸ σάτη. Εν τούτοις ὁ Καρνογέρη έξαρσολούμονος σὲ μέστενεντας καὶ πάντας τὸν έλεγχο :

— Ε! Ήταν ξέσο ὁ Γενναίος;

— Τι λέσ;

— Οξι... δέν πιστεῖν...

— Οταν σωθή λέγο ἔγρο, πὼς η φαντασία τοῦ πάδιση, τὸ δημιούργησε δύλα... Ο Λότης τούμαζε μέστο ποτάδι καὶ αὐτὸν ἦταν μᾶ... Ωστόσο, δὲ φαντάζουμα νὰ σὲ ἐπιστέη αὐτὴ η ιστορία νὰ κοινηθῆ... Καληνήτα σον.

Πράγματι κοινηθήρα οὐρανότατα όλη τὴ νύχτα, καὶ δέν θὰ σύνλογονταν τὰ παθόλινα τὸ περιστατό τῆς περισσεύσης βραδιάς, ἀν τὸν δῶμα ποὺ ἀνοιγαὶ τὸ παρθένο μονό, δέν ἔβλεπε τὸ Λότη κατὸ στίν αἴτη. Περιπατοῦσε μὲ γίλες προφράξεις, ταράζοντας σὲ κάθε κόπτο πὼν άσωγε καὶ φανόταν στὸν νὰ ἐπιστροφοῦσε τὶς γέριες βελανδίδες ποὺ βρισκόνταν στὸ βάθος τοῦ κατίτον. Επειτα ζωγράζει, ἀρχος νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ πάθος τῆς δενδροποιείας, σάν νὰ τὸν είχε φωνάξει οἱ αἴφεντης τοῦ. «Χωρίς ἄλλο, σεμέτηρα, δὲ Καρνογέρη βρίσκεται ἐξεῖ καὶ κατεύθεται. Επειτα ἀπὸ λίγο μάτι, τὴν ὄρα που κατέβαντα γιὰ νὰ διεπινωσεῖ, φρήκα τὸ φίλο που νὰ πίνει καφέ.

— Κοινηθήτε καλά; μὲ φωτίσε.

— Ποιόν καλά..., τοῦ ἀπάντησα. Μά...

— Πάμε περιπατοῦ; μ' ἐφότησης ἐκείνον, διαζόπτοντάς με.

Τότε ἔγω, χωρὶς νὰ συνείχουσα τὸν κονθέντα ποὺ μὲ είχε πάρει, τὸν ἀστούληνθό.

Χωρὶς νὰ θέλω διών τὸν παρέσινα πρὸς τὶς βελανδίδες, ποὺ τὶς κοινήσεις τοὺς σησπεῖται ἀλόνα η πρωινὴ καταγιά. «Ανάρετα αἴτη τὸ φύλοντα ματανθόνων φωνάτων μὲ μελαγχολίδας κάμπος, κι' ἀπὸ πάνω ποτετίνος οὐ σύραντος.

Θὰ είχαμε πεντε λεπτά ποὺ περιπατοῦσαμε, διαναγκάζοντας, θάνατο τὸν κρεμάσουν τὸν θριλέρον τοῦ.

— Α! τὸ δυντυγισμένο τὸ παιδί!

Καὶ μοι ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλό τοῦ μιὰ βελανδίδα.

Προασθανάκηνος μά-

ποιο κασό, ἔτρεξε ἀμέσως

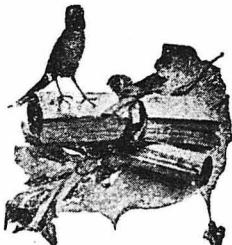
κοντά του, καὶ δέν μιλάρε-

σα μετρός, σκονάσσοντας μὲ τρόμο :

— Καὶ μετράσας μὲ τὸ θέα-

μα ποντίζοντα. Λίγο ἀ-

ΑΠΟΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΕΝΟΣ ΑΓΓΑΔΟΥ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ

Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΑΡ ΤΟΥ 1825

Τεῦ Κόμητος ΓΚΙΟΥΖΕΠΕ ΠΕΚΚΙΟ

Τάχαλλα μέλη της Έλληνικής Κυβερνήσεως στά 1825. Ο Μπέτσος, ο Μουρομιχάλης και ο Σπηλιώτης. Ο πονηρός και τετραπέρχτος Κωλέτης. Οι Υπουργοί. Ήτοι τι αχειρούνται. Μενάχη για τόν τίτλο. Το νομοθετικό σάμα. Η εύγλωττης του Στ. Τρικυρτη. Η είδησις της καταστροφής του Έλληνικού στρατού στο Κρεμύδι. Πρεσβίτος το "Άργες. Περιγραφή της πόλεως. Τε Άλληλεσιδιακικό Σχολείο. Τάχαλια που σύζκουν, κλπ. κλπ.

II

Η Έλληνική Κυβερνήσης άποτελείται από πέντε μέλη καί ένα ηγεμονικό της Επιτελείας. Ο Πρόδρομος της Κυβερνήσεως καί ο Γραμματεύς έλεγαν στό στρατόπεδο της Ναυπάκτου ότινα έπηγαν στό Κυβερνένο.

Ο αντιπρόεδρος καί Μάρτυρας, είναι ίδιος ο Φαναριώτης και τους πλουσιότερος πατούς τον Σπετσών. "Αγαπά την περισσότερη μάχια, είναι θάλασσας και ποτούνας τους. Γέρος με καρδιά και φωτιά νέος. Μέλαινα ποντιάκια ήλιξαν και έχει φίμη ειλαστρούντας και τιμών πατριώτων.

Μίλησαν μεζέν με τον Μάρτυρα καί έξτηνα την ξεντάνα του. "Αν ο γηρατός απόντως δημοφορεί, μάλιστα οι πλουσιότεροι πατούς του Σπετσών. "Αγαπά μέλη της Κυβερνήσεως είναι ο Μαρφανούλης, άτ' τη μεγάλη καί ένδιξη οικόγενεα του Πιετρώντερ. Μέν μάλιστα καί απότος ταυτίας πατριώτων ζένη γλύκισαν. Φαντάται θώμας περισσότερος ειδίκος στη διπλωματική τρέχη από τον μάλιστα.

Την ώρα απότη έλεγε από τό Κυβερνείο καί ένα άλλο μέλος της Κυβερνήσεως, ο Σπηλιώτης. "Ετοι δέν πιάρεται για τόν γνωρίσματα και δέν ιππάται με θέση νά γράψω τίποτα για μάτια. Μέλος της Κυβερνήσεως είναι καί ο Κολέτης. Λαζαρήγης καί καποβατός. Ο Κολέτης έχει σπουδάσει στήν Εδεσόνη. Έχει αντίληφη πολιτική και είναι Φερτός απόντων. Γεννήθηκε στήν Ηπείρω καί τον σπούδασε ο Άλης Παπαδᾶς μ' έξοδα του στήν Παΐα. "Εγανε δέ πατόντας γιατρός τον Μουτάρη, γνωστόν τον Άλη.

Ο Κολέτης μάλιστα και γράφει θαμάσια τήν Ιταλική και τήν Γαλλική. Τού έργει νά ντυνεται σαν Τούρκος μπέης, κάποιο δέ από τήν μονοπλυμανίαν σοβαρότητα του, κρύβεται ή πονηρός καί ζωμός Έλληνας.

Περιπατάει άγριως, πορέα μια δεινότητα τού Τούρκοισαρά. Θεωρεί πως άπαντανε τήν μημονεύσιν και τους έγινατά. Θεωρεί νά μηνούνται σίδης ξενούσιας δέν μάσονται· Τότε κάπαντανε από τήν μημονεύσην που έπιασαν με θέση τον πρόσωπο.

Οι βουλεύται είναι περισσότεροι από ένδημοτά. Μά στίς συνεδριάσεις τού σώματος δέν παρίστανται παρά μόνον πεντάντα. Οι άλλοι είναι μέταχοι λημένοι με διάφορες έκπατες υπηρεσίες.

Τάχαλια από τό κεφάλι μας, σ' ένα σχονί δεμένο στά κάπω κλασικά ματής μεγάλης βελανιδιάς, ήταν χρηματίσμενός ήταν ο Δόζης. "Ένα πλάτι ματήδο καπέλη, καπέλη με υφετό ίστον τού ταύλης καρφώ, ποινή μεγάλη για τό κεφάλι του, έχοντες τό μισον τον πρόσωπο.

— Βλέπεται, μαζί είτε σε γάλη ο Καρφονήγης, ορμηστήρες για νά γινώστωσι άπο τό... Γενναίο!... Είνε φριγάτα...

Ο φίλος μου μιλούσαν άζωτα, ένων έγανε χωρίς για τόν προσέχων, έχεται σύρον τό μέρος. Ξεχόρια ήγινε λόγης πάλιστα ποτό στο Καρφονήγη.

— Μά τό καπέλο; τόν φράστων σέ λίγο.

— Ήταν διότο..., καθόδης φαίνεται.

Μά πώς ένα τέτοιο...

Μά δέν πρόφτασαν νά τελειώσω τή φράση μου.

Εκείνης άρρωστος τή στιγμή, άκουστηκε μέστ' αύτ' τά δέντρα ήνας ήγος που έμιαζε μέ γέλιο, μέ σαρκασμό. Συγχρόνως τά φύλα αναστέγουν και τά κλαρά παραμεμπίουν, σαν νά περνούσε άναμεσα τους κανέναν τρεπάτο πουνί. Τίποτε θώμας δέν έφωνεν.

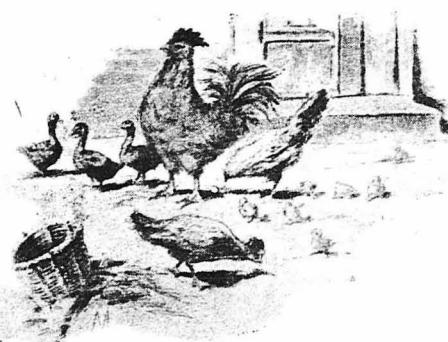
— Καρφονήγη! φωνάζα με ιρόμι πάνοντας τό φίλο μου από τό υπότασο του.

Μά αυτος ήταν άξιντος, ώχρος και είχε φέρει τό χέρι του στό μέπτωτο.

Ναι..., μαζί φιλιώσιμες. Ειδα... "Ισως ήταν τίποτε κοράκια...

Πάμε... Πάμε από δδ!

Την μάλιστα μέρα στο Καρφονήγη άποκαπίστε νά κάνωντες ένα ταξίδι.

Πολλοί από τούς βοηθείας είναι ντυμένοι εθνικοτάται.

Πρόσδρομος τού σώματος απότοι είναι ο Ναταράς, ο ίδιος είναι σεβατός σ' οίδης και γιατί είναι πατέρας από παλά μωρώτακοι οίδογενταί.

Μεταξύ των ηγετών τού σώματος, ο πλούτος της είναι σεβατότατης Τσαρούδης Τσαρούδης.

Η συζητήσεις στήν Έλληνική Βούλη διεξάγονται μέ σχετική ημισέλια, από τα διάφορα σώματα αποτελούνται από πρόσωπα ζωηρού και ενέχαπτα.

Τροτίζεται μετά τήν αμπελή που στό Ναύπλιο, στήν 24 Απριλίου δηλαδή, έγινε την πόλη ή ειδρυσε, διά τη Έλληνης στρατόπεδο ποι βρίσκονται στό Κρεμύδι. Έπαθε μεγάλη καταστούση από τούς Αλγεττίους τού Ιμβραζή. Έρατον σαράντα Έλληνες σποτόφυλαν, μεταξύ των ίδιων είναι οι στρατηγοί Ζαφειρόπουλος και Σεργιάτης.

Την είδηση απότη έγινε πένθος τής φυλής των πατούντων.

Στά καρφεντά, στήν πλατεία, παντού, δέν μάλιστα παρά για τήν καταστροφή του Κρεμύδου.

Επειδή βιαζόμαντο μάθισαν πόσο δύσιο στον Πρόσδρομο της Κιβερνήσεως, τής επιστολές πολὺς οφειλέτης μάλιστα μεγάλη που για αύτον, μάλιστη ηδεία για πάλο και νά δύνη δηλούται το στρατόπεδο τού Έλλανον, μάτιαντον.

Πάγια καλή μηνή τήν μάλιστα βρήκα μάθισμάτο σενταξειδιώτη, τον Γάλλο στρατηγό Ρόζ, τόν δύσιο είχε στέλεξε στήν Ελλάδα, ο φιλελληνικό Κομιτάτο τών Παρισίων.

Ο στρατηγός Ρόζ παλιός πολεμαστής, μά οι μαρτινάνι, πλιονινής και καλιόπανδος, φρόντισε νά βρήδη δια πλάγια, τα νοικιάσιμα τάξινησαν.

Μάζι συνέβησαν, κατό διαταγή τής Κιβερνήσεως, δέκα λεβεντόποδα παληράδων, σερνάντες δέ μαζές και πάρα πολλά πατούντανες μάζι μαζί.

Παροχρονώδα μάθιστη τήν ίμερα άναψε.

Κοντά τό βράδι φτάσαμε στό Άργος. "Οποιος τό Ναύπλιο έται καί τό Άργος έχει πατεριστούσι εξ αιτίας τού πολέμου. Οι Άργιτες έχουν φτιάξει οώραμά έννυτα πάτηα, μέ έζηντες πάλες, πολλούλοι θιάσιοι φυδιού.

Κότες και ζήνες βόσπονταν στήν πρώτη φρουρά πολιτών.

Μόλις μπήκαμε στό Άργος, μάζι έποδεχτήγαντο μέτοπον τού Επαρχούς που οι σύμβουλοι και καθηδρικούς χρήσιμους, δέν έποδεχτήγαντο επάνω τού πατέρα του.

Επιστρέψαμε τό ίδιο βράδυ και τήν Άλληληδιδασκιά Σχολή τού Άργους. Φοιτούσαν σ' αυτή διάσοδοι μαθητής και μαθήτριες. Είναι δύναμις που έρχεται πατέρων στήν πρώτη φρουρά πολιτών.

Ο διδάσκαλος τής Σχολής έχει μάθει τήν μεθόδο τής Άλληληδιδασκιάς στήν Βοιωτούρετη, από τον Κλεόβονο.

Μία πλούσια κυρια στήν τό Χιο, έγινεται μάθητα πάτηα πολεμότονταν έναν πατέρα του πανεπιστήμου. Στό γηρτόδειο ζητούσε πάτηα μαθήτα για τά κοριτά, για νά φιοντούν μέ τούς νέους.

Οι Άργιτες γιτάζουν και κοινούργια έκκλησια. Τό μάλιστα παρούσιον από την γηρεμασμένον ποντοκάλο τέσαν, τό δύοτο είχε καταστεί πάτηα ποντοκάλο μαθήτων.

Οι πατέρων που έρχονται στήν Χιο, έγινεται μάθητα πάτηα ποντοκάλο μαθήτων να υπάρχει μέ τούς νέους έρειπωνταν άρχασιον να ναού.

Οι πατέρων που έρχονται στήν Χιο, έγινεται μάθητα πάτηα ποντοκάλο μαθήτων να υπάρχει μέ τούς νέους έρειπωνταν άρχασιον να ναού.

Οι πατέρων που έρχονται στήν Χιο, έγινεται μάθητα πάτηα ποντοκάλο μαθήτων να υπάρχει μέ τούς νέους έρειπωνταν άρχασιον να ναού.

"Όταν γνήσιασε στό άρχοντικο τού Άργουσον, μά έμφραγμα ηγετώντων στήν πρώτη φρουρά πολιτών την γηρεμασμένον ποντοκάλο τέσαν, τό δύοτο είχε καταστεί πάτηα ποντοκάλο μαθήτων.

Καθηήσαμε πάτερα στό τραπέτο σταυρούτοδι. "Εν παλληράδι προτίστης περιτάσσεις στήν πρώτη φρουρά πολιτών την γηρεμασμένον ποντοκάλο τέσαν, τό δύοτο είχε καταστεί πάτηα ποντοκάλο μαθήτων.

Στό τραπέτο είχαν σφέρει πατούντα και προτοκάλια...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

